

גיליון מס' 23

שנה 85

כ"ט באב

26.8.2022

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור:

כרמלה אורבן ואביב לשם

הגהה: נורית רוגל

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

מִתִּי

"רק המתים לא ימותו"

י.ש.ק.

הם בלבד נותרו לי, רק בהם בלבד
לא ינעץ המוות סכיניו החד.

במפנה הדרך, בערוב היום
יקיפוני חרש, ילווני דום.

ברית אמת היא לנו, קשר לא נפרד
רק אשר אבד לי - קנייני לעד.

רחל

רותי אשל ז"ל

ט"ז באלול תרצ"ז, 3.9.1936

כ"ו באב תשפ"ב, 23.8.2022

רותי אשל ז"ל

אילן מספיד את רותי, רעייתי

קצת קשה להספיד את מי שחיית אתה ולצידה שנים רבות כל כך. ביוני האחרון מלאו לחתונתנו 65 שנים ולהכרותינו בגיל 17 כמעט 70 שנה.

אספר כמה סיפורים המאירים את ההיסטוריה המשפחתית שלנו שהייתה רצופת אירועים. מהם שמחים ומהם עצובים.

חינו היו מלאי אהבה, מלאי אורות וגם צללים. את הצללים הבאתי בעיקר אני ואת האורות - את.

נפגשנו בתנועת הנוער "השומר הצעיר". הפגישה ממנה התחילו החיים המשותפים התרחשה בתל אביב, עיר מגוריה של רותי, בסמינר הקיבוצים, שם למדנו שנינו את שנת ה"ב שלנו. רותי התבלטה כתלמידה חכמה, חיונית ומלאת חוש הומור. אני ועוד חבר מכפר מסריק חיזרנו אחריה במרץ על ידי כתיבת פתקאות והעברתן מצד לצד. אחרי קרב ארוך, זכיתי בהסכמתה המהוססת ללוות אותה לביתה אחרי השיעור. זה הפך להרגל ובמשך הזמן בילינו יחד בחדרה שבבית שלונסקי. בתחילה התביישתי מהוריה, אברהם ומירה שלונסקי, עד שעכבר מסכן הכיר בינינו. יום אחד לאחר הלימודים באנו אל ביתם שברחוב דיוזינגוף 212 ונכנסנו לחדרה של רותי, ההורים ידעו שכשאנחנו שם אסור להיכנס מטעמי צניעות. פתאום אנחנו שומעים צעקה חזקה עכבר! הצילו!!! אני יוצא מהחדר ורואה את מירה, אמא של רותי, עומדת על מכסה בית השימוש ורועדת מפחד. לאחר מרדף קצר תפסתי את הפושע והיא נרגעה. מאז נוצרו יחסי הערכה וחיבה איתה וגם עם אברהם.

התגייסנו לצבא, אני לגולני והיא לנח"ל. נפגשנו לעיתים די רחוקות. אספר על מקרה אחד מפיה של רותי.

רותי: "כשאילן ואני היינו חיילים, בילינו יחד את השבתות, שבת אחת אצלו בשער הגולן ושבת אחת בבית הוריי בתל אביב, או בקיבוץ סער שם שירתי בנח"ל. באותו יום שישי אילן היה אמור לבוא לסער, ואני ישבתי וחיכיתי לו. חיכיתי וחיכיתי, הזמן עבר, והוא לא בא. ניסיתי לנמנם, קיוויתי שאולי מישהו מהחברים יעבור שם, ויהיה לי עם מי לדבר. אף אחד לא בא. פתאום ראיתי מרחוק את המדריך שלנו הולך עם חברה שלי, שכנתי לחדר. אני אפילו זוכרת שהתפלאתי על כך שהם הולכים יחד. היא נכנסה לחדר שלנו, והוא בא אלי, ושאל אותי אם הוא יכול לדבר איתי רגע, וככה לקח אותי הצידה, שם לי יד על הכתף, ואמר לי: "הוא לא יבוא". לא הבנתי. המדריך אמר שאילן לא יבוא בכלל. הוא נהרג. הלוויה ביום ראשון בשער-הגולן. לא ידעתי מה לומר. הסתובבתי והלכתי לחדר. אילן ואני ראינו את עצמנו כזוג שיתחתן. אפילו שמות לילדים כבר היו לנו: סיגל ואייל ויובל ומיכל. והנה פתאום אין כלום. תישאר לי רק אבן... שאלתי את החברה שלי, אם היא מוכנה לבוא איתי למזכירות של הקיבוץ, כדי לטלפן להורי ולספר להם מה קרה. היא הסכימה. צלצלתי הביתה: "אמא? זאת רותי. אמרתי. "אמא... אמא... רק רגע". "רותי מה קרה?!", היא אמרה. חזרתי: "אמא, רק רגע אמא... " לא יכולתי לומר את זה. פשוט לא יכולתי לבטא את זה בקול. לבסוף החברה שלי לקחה את השפופרת, ובכתה את העובדות לתוך הטלפון. למחרת בשבת יצאנו בטרמפים לכיוון תל אביב. כשהגענו, היא פנתה לביתה ואני הלכתי לביתי. כשהתקרבתי הביתה ראיתי המון אנשים על המרפסת, קוראים לי משהו ומנפנים בידיים.

לקח זמן עד שהבנתי שהם אומרים לי שהכל בסדר, שזאת הייתה טעות. נהרג מישהו אחר, וכאשר הביאו את גופתו לבית החולים, הרופא שבדק אותו, מצא בכיסו תלוש לשוקולד וסיגריות על שם אילן לובל.

הוא מחק את השם שהיה רשום בתעודת הפטירה, ורשם "אילן לובל", בטוח שהצליח למנוע טעות גדולה, בגללה יודיעו על מותו של החייל הלא נכון. וכך יצאה ההודעה למשפחה. בקיבוץ כבר תלו מודעות-אבל, דיברו עליו בבית הספר, חפרו בור והתכוונו ללוויה. בינתיים הגיע לבית החולים אלי"מ נחום שריג, חבר בית השיטה, קיבוצו של ההרוג. הוא זיהה את ההרוג בשמו האמיתי (דוד בוגויביץ'). צה"ל ניסה לעצור את הודעת המוות השגויה, כדי שלא תגיע למשפחה. אבל לא הצליחו.

ההודעה החדשה המתקנת הגיעה לקצין-העיר בטבריה בשישי בלילה. קצין-העיר קיבל את ההודעה ונסע בעצמו לבשר את הבשורה הטובה למשפחה.

אבא של אילן היה נרגש מאוד, כמובן, ורץ לספר לשכנים: "הוא חי! הוא חי!", צעק, "זאת הייתה טעות!" השכנים חשבו שדעתו נטרפה מרוב צער, ואמרו לו: "תשב, זה בסדר, נעשה לך כוס תה." אבל קצין-העיר שנכנס בעקבותיו, אישר שזאת הייתה טעות ושאילן חי.

התחתנו אצל הרב קורן בכנרת המושבה, וגם כאן יש סיפור ששייך להיסטוריה המשפחתית. החופה הייתה בנוכחות ההורים משני הצדדים, והיו בה שני זוגות: רותי ואני ורמי בן בסט עם דליה שפייזר. הרב קורן התבלבל כנראה מנוכחות של אברהם שלונסקי ואמר: ראו כמה הזוגות מתאימים: "דליה היא ענף של אילן". רותי ורמי מתחילים באותה אות. כמובן שכולנו פרצנו בצחוק והרב התנצל.

עברנו לחצי שנה לקיבוץ בית ניר, וגם כאן התגלו כישרונותיה וההומור הטמון ברותי. חדר האוכל של הקיבוץ הצעיר היה צריך ישן ובו התנהלו כל חיי הקיבוץ. אחד הענפים המרכזיים בבית ניר של אז היה הבקר לבשר. הבוקרים היו באים עם סוסייהם לאכול בחדר האוכל, קושרים אותם בחוץ (כמו במערבון) ונכנסים עם מגפיים מלוכלכים לחדר האוכל. לרותי, שהייתה אקונומית זה נמאס, ויום אחד יצאה החוצה, התירה את אחד הסוסים והכניסה אותו פנימה וקשרה אותו לשולחנם של הבוקרים. כולנו פרצנו בצחוק, ומאז הם שינו את מנהגם. התקופה בבית ניר הייתה מלאת חוויות, אך החלטנו לחזור לשער הגולן.

חזרנו אחרי חצי שנה לשער הגולן, אני לעבודה בכרם ולהרבה מילואים, ורותי לחינוך ולתרומה חשובה לתרבות ולחגים.

החיים נמשכו די כרגיל, אבל כמו בכל הארץ בתקופה זו, לא ממש כרגיל. עברנו את מלחמת ההתשה וגידלנו את שלושת ילדינו במקלטים. ששת הימים עברה ללא פגע, אבל אחריה באה מלחמת יום כיפור, בה נפצתי קשה ואושפזתי בבית החולים רמב"ם. לא אספר על המלחמה שלי, אלא על תרגיל של רותי בעזרתו האדיבה של ברוך אריאלי ז"ל, שהיה הנהג הקבוע שלה לבית החולים. צה"ל החליט אז שרק בני משפחה קרובים יכולים להיכנס לביקור הפצועים בגלל עומס ובלגן רב. רותי וברוך הגיעו למחסום ולחיילת ששמרה על הכניסה. החיילת שאלה: "למי אתם באים?" וברוך לאחר אישורה של רותי ענה: "זו אשתו של הפצוע ואני בעלה". החיילת פתחה את המחסום, נתנה להם להיכנס ורק אחרי דקה הבינה את הטריק, חיכה ונפנפה להם באצבעה.

יש לי עוד מלא סיפורים מחיינו המשותפים, אבל להפעם זה די. אולי אכתוב אותם פעם.

בינתיים היי שלום, אשתי אהובתי. שלך לנצח.

זו הפגישה הראשונה שלי עם המוות

אתמול ב- 6.00 בבוקר הודיעו לי שנפטרת.

קצת אחר כך פתחתי אתר חדשות, וכפי ששיערתי, המנהיגים המשיכו לנסות לשלוט, הכדורגלנים לבעוט, הנהגים לפרוץ את הפקקים והגנבים את הבתים. העולם ממשיך להתגלגל באדישות, אבל אצלי הוא עצר.

פעמים רבות שאלו אותי איך השפיעה הלינה המשותפת על יחסי להורים ועד כמה הם היו משמעותיים בשבילי, שהרי מאז גיל מספר שבועות, היינו אצל ההורים לא יותר משעות בודדות ביום. לא תמיד יכולתי לענות על השאלה הזאת בכנות, עכשיו אני יכול, כי מי שיצקה לתוכי חלק גדול מתכונות האופי שלי, הכישורים שלי, הרגשות שלי או לפעמים העדרם, פשוט אינה קיימת עוד, ובתוך ההיעדר הזה הכל הרבה יותר ברור.

באחד האשפוזים האחרונים בבית החולים, בעוד אמי מוטלת חסרת אונים על המיטה, ראינה אותה סטודנטית צעירה לרפואה, ובין היתר שאלה את אמא מה היה עיסוקה, ואימא ענתה בקול רפה: "הייתי מרצה לספרות וחשיבה יצירתית", ואז הוסיפה בחיוך ממזרי: "וגם כוריאוגרפית", כמו אומרת לסטודנטית התמירה ומלאת החיים: תראי, הגרוטאה הזו שמונחת לפניך פעם ריחפה בקלילות, היזהרי לא לעולם חוסך. זו הייתה אימא - הומור מושחז, מבט מפוכח על החיים וישירות, לפעמים בוטה, כלפי כל מה שנראה לה פחות ממושלם. לעתים סבלנו מזה, למשל כשהתקשתה להחמיא לשירים שכתבנו, או כשביקרה אותנו על חינוך ילדינו, ולפעמים נהנינו מזה מאוד, ויחד איתנו רבים אחרים. בכל דבר שעשתה ניסתה לשאוף לשלמות, את שיעורי הספרות במוסד הפכה לחוויה גם עבור המופרעים בתלמידים, כך גם את ההרצאות בסמינר הקיבוצים, את הספרייה של הקיבוץ, את מוסד ארוחת הבוקר הקיבוצית בשבת, את ניהול החגים בקיבוץ ועוד ועוד.

זו הפגישה הראשונה שלי עם המוות, יצור טורף שאינו שבע לעולם, רודף כבר יותר מ-50 שנה אחרי אבא ונכשל כישלון מוחלט, בסוף הוא השיג אותך. נקווה שייחנק, או אולי יהפוך צמחוני.

מאידך, אם ריצ'ארד דוקינס צודק ואנחנו רק קולבים של הגנים שלנו, מין גרסה מדעית לגלגול נשמות, אז את פה איתנו לנצח.

אמא, האהבה שלך אלינו ואל אבא התחבאה לפעמים מאחורי קוצי אופי שטיפחת, ואנחנו מנגד לא תמיד ידענו להראות לך כמה אנחנו אוהבים אותך. דווקא כשנחלשת והזדקקת לנו יותר יכולנו לאהוב יותר. אני מקווה שהצלחנו להחזיר, לו במעט, ושהלכת מן העולם הזה כשאת יודעת שאת אהובה

ושאנחנו נושאים איתנו ומעבירים לילדינו את כל הטוב שטבעת בנו.

אוהב,

דגן

סבתא שלי, אהובת לבי,

יש דברים שאי אפשר להסביר, אחד מהם הוא אהבה ללא תנאים. אני לא יודעת איפה במהלך החיים זה קרה, ואולי זה בעצם היה כך תמיד, אבל בשנים האחרונות הדבר שהכי זכור לי ושהייתי מחכה לו בכל פעם שנפגשנו הוא לרגע הזה דווקא שניה לפני שאני הולכת, שאנחנו מתחבקות ואז מסתכלות בעיניים ומישהי אומרת לשניה "אני אוהבת אותך" בלחש, כאילו זה איזה סוד. למרות שזה ברור, אולי קצת מובן מאליו ואולי אפילו קצת מתבקש שנהאב אחת את השניה. אבל המבט הזה בעיניים תמיד הבהיר לי שזה קצת יותר מהמובן מאליו וקצת יותר מסתם אוהבת.

דבר אחד נוסף הוא חסרונו של בן אדם. אלף פעמים ניסיתי לדמיין מה יקרה כשאת כבר לא תהיי, בכל זאת ידעתי שמתישו זה כנראה יקרה.

כיאה לבחורה דרמטית כמוני תהיתי אם השמיים יפלו. אם אני אראה רק שחור, אם אני לא אצליח לקום מהמיטה, אם העולם לא יוכל להמשיך להתקיים כמו שהוא היה עד היום. אבל זה פלא, העולם ממשיך להתקיים והשמיים לא נפלו עדיין. באמונות של אנשים מסוימים אולי אפילו שם את נמצאת.

ולמרות שהחיים ממשיכים, השמש זורחת ובתל אביב אנשים עדיין יושבים בבתי קפה, יש איזה חור ענק שנפער בלב, שאולי הזמן יצליח למלא אבל אולי גם לא. אני אזכור אותך תמיד מחייכת, צוחקת, פותרת תשחצים, שונאת יין אבל אוהבת ממתקים. לא מוכנה להגיד שכואב וכששואלים לשלומה עונה את התשובה הכנה להחריד "אני מתפוררת בשקט ובאופטימיות". את אהובת ליבי סבתא, תמיד. כבר אמרתי, יש דברים שאי אפשר להסביר.

מאיה (בתו של דגן)

הזיכרון שלי עם סבתא

בחרתי לספר את הזיכרון הכי טוב שלי מסבתא: כשהייתי בת 8, לאמא שלי נתקעה עצם בגרון, סבא שלי היה חייב ללכת איתה לבית החולים, ואני הייתי לבד עם סבתא. עד אז לא יצא לי להיות איתה רק שתינו ביחד.. היא שמרה עליי, ישנה איתי באותה מיטה, היה לי ממש כיף! סבתא, אתגעגע אלייך מאוד אוהבת,

שיר (בתה של סיגל)

לאמא

איך זה אפשר שאת מתה, אמא קטנה שלי, איני תופסת את זאת. והרי את תבנית נוף מולדתי, חבל הטבור שאינו ניתק עולמית, חלק מהשלם הזה, יחד עם אבא, שהוא ביתי ועוזי כנגד המוות.

רק בראשון בבוקר, לפני הנסיעה בחזרה לתל אביב, עוד ראינו אותך, שיר ואני, ונשקנו לך לפרידה. נפשי משוטטת בין מחוזות ההלם לתהומות העצב, לערבות ההכחשה - אבל, איני יכולה להכחיש כי בשנה האחרונה נשמטת לאיטך מתוך עצמך, ה"רותיות" זלגה מתוכך, אותה רותיות עזה וחריפה, מוכשרת ויצירתית, מושחזת וביקורתית, טוטאלית ודומיננטית ואוהבת במסירות נפש את משפחתך.

פיסות זיכרון עולות ומציפות את עיניי בדמעות וגם בצחוק, ואני רוצה לומר עלייך הכן, לספר אנקדוטות מרטיטות, להבליט את הישגיך, לשורר לך שיר מעלות על כל מה שהיית ועל הנתביים עמוסי הטובין שפתחת והזרמת אלינו - ידע, שכיות חמדה מילוליות, מטעמים משובחים. כל זה עוד יבוא, אך כעת מעייניי מסתתמים, הכל מתכנס לבולען האינות הסופי - ואיני יכולה לחזור בי מהצער. לא תקראי לי עוד, לא נשיר עוד בקול ענות את השיר שכל כך אהבת: "היה היתה לי ילדה קטנטונת ולה צמות מושלכות על גב." נפטרת בשנתך כהוריך לפניך.

נוחי בשלום, אמא אהובה שלי, בקיץ החורף הזה, בבית האהוב.

תודה לכל בית שער הגולן ותודה מכופלת לצוות בית הדר על הטיפול המסור לאין שיעור נשמור את אהבתך בתוכנו ונשמור על אבא.

אקרא לסיום שיר שכתב אבא שלך שלונסקי לאחר פטירת אימך מירה, והוא נקרא "האב והבת"

הָאָב וְהַבַּת

...אָו טַפְסוּ דְמְדוּמִים עַל כְּתָלֵי קְבוּרֵי קְטַנְקוּת
וּכְמֶרְאָה הֶתְבַּלְוֵל בְּעֵינֵי שֶׁל יָרֵחַ
עַת אֵילָן עוֹדוֹ חֵשׁ אֲמִירוֹ הַכְּרוֹת
וְאֵינֶנּוּ צוֹנֵחַ.

אָו אֲמַרְתִּי לְבַת
(וְהֶעָרַב אֶפְסִים כּוֹרֵעַ)
אָו אֲמַרְתִּי לְבַת
(וְהֶעָרַב נְבוֹךְ וּמְכִיךְ):
רַבַּת שְׁלִי
בַת
אֲשֶׁר שָׁמַךְ כְּקַמַּע לִי -
רוּחַ!

הִנֵּה הִנְיָעָה עַת
הִנֵּה הִנְיָעָה עַת נִם לְאֲכִיךְ
לְהַתִּידָד
עִם עֲרִירוֹת. - -

וְכַשְׁלֵשׁ-כּוֹכְבִים בְּסִלּוֹק-הַשֶּׁבֶת
הָאֵינִי לְעָרַב
הָאָב וְהַבַּת.

קורות חייה

רותי נולדה ב-1936.3.9 ברומניה בזמן שהוריה מירה ואברהם שלונסקי שהו שם בשליחות. באותה שנה חזרה המשפחה ארצה.

אביה של רותי היה משורר מהחשובים בישראל, מתרגם, מהחדשנים הגדולים של השפה העברית, ממייסדי מועדון "צוותא" וספריית פועלים. ביתם היה בית ועד לסופרים, משוררים, שחקנים וחברים רבים.

רותי היתה חברה בקן הימי של "השומר הצעיר" (למרות שלא ידעה לשחות). את אילן, בן זוגה, הכירה כשהדריך בשנת שירות בקן רמלה של "השומר הצעיר", ושניהם למדו יחד בסמינר הקיבוצים.

ב-1954 התגייסה לנח"ל ובמסגרת הגרעין היתה ממקימי קיבוץ בית-ניר, שם ניהלה את חדר האוכל והמטבח.

רותי ואילן נישאו וקבעו את מקום מגוריהם בשער הגולן. שם משפחתם 'אשלי' הוא שם קבוצתו של אילן ב"בקעת כנרות" וגם ראשי התיבות שבהם חתם אברהם שלונסקי.

בשער הגולן עבדה בכרם, בלול, במטבח, בחינוך והוראה.

ב-1962 למדה רותי בסמינר של מדריכי חברת נוער (ממנו יצאה לחודש ימים ליוגוסלביה לסלול כביש כחלק מקבוצת סוללים בינלאומית). רותי לימדה תחילה בחברת הנוער "אלון" בשער הגולן (חניכיה זוכרים אותה לטובה), אח"כ במוסד החינוכי.

השלימה תואר ראשון ושני, לימדה בסמינר הקיבוצים ספרות וחינוך יצירתי, וכשחזרה הביתה לימדה וחינכה את חברת הנוער....

רותי היתה פעילה בתרבות והיא זכורה בעיקר כמנחה של מסיבות חתונה וחגים, במיוחד במסיבות החנוכה של הילדים. כמו כן ייסדה את חוג ריקודי העם בשער הגולן וריכזה אותו שנים רבות. רותי הייתה אשת שיחה, תרבות עם ידע נרחב ותחומי עניין רבים. כשיצאה לגמלאות ניהלה את הספרייה בקיבוץ ביד רמה, המליצה על ספרים ודאגה שהשואלים יחזירו את הספרים בזמן למען יוכלו גם חברים אחרים ליהנות מהם. במקביל הכניסה לעלון רשימות

של הקוראים שקראו הכי הרבה ספרים, את שמות הספרים הנקראים ביותר, המלצות על ספרים ומתכונים. לימים פרסמה בעלון מדור אקטואלי הומוריסטי קבוע בשם "זאתי מהקלנועית".

בביתה אירחה את בני המשפחה, חבריו של אילן וחברים רבים להם הגישה סעודות פאר.

היא נהנתה להצטרף למסעותיו של אילן כיו"ר עמותת "עץ הזית" במועצת הפירות, משירותו הצבאי ומעבודתו במשרד החקלאות.

בשנה האחרונה היא עברה להתגורר קבע ב"בית הדר". אילן היה בא לבקרה בכל יום ולוקח אותה לביתם.

רותי הייתה חברה מרכזית בקיבוצנו ואנו נחסר אותה מאוד. השאירה אחריה את אילן בעלה, את בניה אורן ודגן, את בתם סיגל ושישה נכדים.

יהי זכרה ברוך!

אלעד שילה ז"ל

ט"ו באלול תשכ"ז, 20.9.1967

י"ט באב תשפ"ב, 16.8.2022

אלעד שילה ז"ל

לזכרו,

אז זהו שילה, הפעם זה סופי, המחלה ניצחה. לך תבין איך בן אדם שלא עישן ולו סיגריה אחת מקבל פתאום סרטן ריאות באמצע החיים. לא מגיע לאף אחד גורל כזה, בטח לא לך, אבל איזה קרב נתת! במשך עשר שנים הצלחת להביס את הסטטיסטיקה.

היית סוג של נס רפואי. החייל היחידי בצה"ל ששירת גם על סטי"ל וגם בטנק הצליח לשרוד סרטן ריאות סופני. קמת מהקרשים שוב ושוב גם כשהכול נראה אבוד. בסתר ליבי קיווית שתצליח גם הפעם, אבל אז באה הקורונה ונתנה את המכה הסופית, וגאלה אותך סוף סוף ממסכת הייסורים שהייתה מנת חלקך בשנים האחרונות.

הרפואה המודרנית היא חרב פיפיות. התרופות הצליחו לדכא את הסרטן אבל באיזה מחיר נורא. ההקרנות ששרפו את הגרורות שרפו גם את המוח המבריק שלך וגם את הזיכרון, ואיזה זיכרון היה לך! כמו בשיר של יוני בלוך אתה הכרת את כולם. כל אדם שחי אי פעם בקיבוץ שער הגולן ובקיבוץ בית זרע או למד בבקעת כנרות, בהר הצופים בפקולטה לחקלאות ברחובות. אפילו את חיים ביבס ראש העיר מודיעין איכשהו הכרת. ידעת לצטט את כל האמירות של וותיקי הקיבוץ, מ"מה שעשית עד ארוחת הבוקר זה שלך" של חיים קורמן ועד "אני לא הולך להלוויה של מי שלא יהיה בהלוויה שלי" של יובל תורן.

היה לך כשרון מדהים לאחד בין אנשים בקבוצות גיל שונות ותחומי עניין שונים. וותיקים, חברי קיבוץ, חיילים, הצלחת לגרום לכולם לנהל שיחות, לספר בדיחות ולצחוק ביחד. היית אחד האנשים היותר חכמים שהכרתי. איכשהו אפילו נעשית דוקטור, מי היה מאמין? ועדיין מעולם לא התנשאת על אחרים והיה פשוט מהנה להיות בחברתך. אני מדמין מפגש שלך עם אסף ענברי ובני ברקני ואיזה ספר מרתק על תולדות עמק הירדן היה יכול לצאת ממפגש כזה. כל כך כאב לראות איך האיש המדהים שהיית נהפך לצל דהוי של עצמו ככל שהמחלה התמשכה.

באופן מוזר מה שנשאר לך מהזיכרון נתקע דווקא על שנות התשעים, בתקופה בה היינו החברים הכי טובים ושכרנו יחד דירת סטודנטים בירושלים. גם כשלא זכרת מה עשית לפני חצי שעה, זכרת כל פרט מהתקופה ההיא. את הדירה הדוחה, ה"חמים וטעים" שבישלנו כל הזמן כי לא ידענו להכין שום דבר אחר, את האנשים שפגשנו, אירועים שקרו, והיית משחזר לי את התקופה הזאת שוב ושוב כשהיית בא לבקר אותך, ולצערך לא באתי מספיק.

אני יודע שלא הייתי חבר מספיק טוב. עם השנים קצת התרחקנו ומצאתי מספיק תירוצים לוותר לעצמי: עבודה, משכנתא, ילדים. לא ממש עזרתי לך ולמשפחה וביקרתי אותך רק אחת לכמה חודשים. אני מעריץ את צור, שלא וויתר והמשיך לבוא ולבקר, לדרוש בשלומך ולעזור גם בתקופות שלא רצית לפגוש אף אחד וגירשת את המבקרים, ואת שני ששחבה כמעט לבד את הסיוט הזה במשך עשר שנים ונלחמה עבורך עד הסוף. מצער אותי לחשוב שזה אולי הסוף של המפגשים עם חבורת האנשים ששמרו איתך על קשר מימי הקיבוץ והצבא. אתה היית הדבק שהחזיק אותנו ביחד וגרם לנו להיפגש אצלך מדי פעם ולברר מה קורה ומה חדש אצל כל אחד.

אלעד, אני מקווה שאתה יושב ברגעים אלה עם עוזי, מיכה, חיליק, פול, אלון יואב ויובל אי שם במוסך/מסגריה של למעלה, ואתם מחליפים חוויות מהימים המאושרים בקיבוץ לפני שלושים שנה. נוח בשלום ידידי היקר. אתה תחסר לי מאוד.

רועי ברייך

אלי, ככה קראתי לך,

וכך קראנו לך כולנו, "האחים" מבית הילדים, מהקבוצה, הכיתה. אבל אנחנו - אתה ואני - היינו גם כל חיינו שכנים. מרגע לידתנו ועד היום תמיד התגוררו הורינו "מעבר לקיר", ואנחנו יחד בשישיה, בגן, בכיתות "מורן" ו"עופרים", ובצבא, וכשהבאנו את המשפחות שבנינו - תמיד נפגשים ליד המרפסת, בחוץ, וכשיוצאים על האופניים להשכבה או להסעה ל"מוסד", כשמברכים ב"מה נשמע" ו"איך הלימודים", "זו הגדולה שלך?", או "זו הקטנה שלך?"

אלי! אלי! ככה הייתי קוראת לך, ואתה היית קורא לי דיקלה-לי. וגם כשכל אחד פנה לדרכו, ולימודים, ועבודה, בכל עת שהזדמנו - אם בנסיעה על האופניים בקיבוץ, או במעבר ליד ההורים - זה תמיד היה: אלי! דיקלה-לי! וזהו, לא היה צורך ביותר מזה. החוט הבלתי נראה חובר מחדש, הקשר נקשר שוב. כי בתחושה שלי הקשר הזה, הקרוב, הנוכח תמיד - זה שהתבטא בשכנות, בחברות הקרובה של הורינו, שעבר אלינו, זו כמו תמונת פאזל גדולה, המורכבת מהמון חלקים של ילדות ודשא, מרפסת ושיח, קבוצה ויחד, משפחות וילדים - וכעת נשר חלק גדול ששייך לפאזל הזה עם לכתך, והוא פער חור גדול בלב של כולנו.

תמיד צחקתי שלאורך 12 שנות לימודינו הייתה לך רק מחברת אחת לכל המקצועות, וגם היא נשארה ריקה בסוף. אבל בכל זאת תמיד קראת, היית "תולעת ספרים" אמיתית, ולמרות זאת, באחד הימים, אחרי תקופה ארוכה של עבודה - קיבלת החלטה נחושה והתחלת מסלול לימודים אקדמי שבסופו הפכת לדוקטור!

מי היה מאמין שאלו, איש העבודה בשדה, פורץ הגבולות, יישא בתואר כזה, יתביית, יינשא ויקים משפחה, ואני מלאת הערכה והתפעלות על כך.

זו מורשת אדירה שהותרת לילדיך - עומרי ונועה - מורשת של נחישות וחריצות, צניעות ויסודיות, ביחד עם מקצועיות ללא פשרות.

ידעת לאהוב, להוקיר תודה ולהיות מסור לאוהביך.

אנחנו בפתחו של הסתיו. הסתיו עם ריח הגויאבות, טיולים לחצבים ואבק דרכים - הסתיו שמחבר לטבע, הסתיו של סיום ושל התחלה.

בסתיו נולדת, בסתיו חלית, ולפתחו - נפרדת מהעולם.

נזכור אותך, עם איוושת הרוח שתשלח אלינו הכנרת, הרוח אותה חקרת, ושתמיד מגיעה בערב, שתמיד נמצאת מוכרת וידועה לנו - בני העמק.

אלי, היה שלום. מוקדם מדי להיפרד.

דיקלה-לי

אני הולך אולי להגיד קצת שטויות,

אבל אלעד אהב שטויות ולכן אני לא רואה דרך להיפרד מבלי לעשות זאת. חבר יקר, בשבת נפרדנו פעם אחרונה. ייתכן כי בשבילך זו הייתה גאולה מהמצב הקשה בו חיית לא מעט שנים. בשבילי האובדן קשה לעיכול. גדלנו ביחד במשך כמעט 55 שנים עם מספר הפסקות, אך תמיד עם קשר הדוק שכלל שיחות טלפון ארוכות גם כשהתגוררתם בארה"ב.

תמיד שמחתי לבקר אותך ולשוחח עמך על כל נושא בעולם. היה לך כבר מילדות ידע כללי נרחב שכל סביבתך בלעה בשקיקה. בנוסף, הייתה לך הסתכלות הומוריסטית על העולם, תוך כדי המצאת כינויים ותפקידים לכל הסובב אותך.

אני נזכר שכשהיינו בכיתה ט' אושפזת למספר ימים בפוריה לניתוח להוצאת התוספתן, וכשבאנו לבקר אותך כבר היו לך שם מספר חברים מבין המאושפזים האחרים כולל כינויים כמו "השולף מבוסטון" ועוד.

מעטים יודעים, אבל עוד לפני שישראל זכתה פעם ראשונה במדליות אולימפיות בשנת 1992, היית אתה התקווה לכאלה במקצוע הריצה הצידה, אותו המצאת והצטיינת בו (לאחר שגברת בפוטו-פיניש על אבי שנק). לצערנו, מקצוע זה מעולם לא נכנס לאולימפיאדה.

אני נזכר במאבק המשעשע שלך בקיבוץ בתושב ארעי שהתגורר בדירה סמוכה לזו שבה אתה גרת לאחר הצבא - וזכה על ידך לכינוי "הצלף המחוצף" - אשר כלל בשיאו מופע וירטואוזי על גג חדר האוכל.

נלחמת בגבורה במחלה הקשה, ואני זוכר שבשלוש השנים הראשונות היה שלב שבו היה נראה שידך על העליונה. לצערי, קצת אחר כך החלה נפילה שממנה כבר היה קשה להתרומם. אהבתי לבקר בבית שלך ושל שני. תמיד קיבלתם אותי יפה והיינו שוקעים בשיחות על אקטואליה בצד העלאת זכרונות משעשעים מהקיבוץ ומימינו במוסד. נהניתי לראות את שני ילדיכם, עמרי ונועה, גדלים ולשמוע מהם שנינות דומה לזו שחווינו ממך כשהיית בגילם.

הייתה לך יכולת מדהימה למגנט אליך מגוון רחב של אנשים מגילים שונים ומתחומים שונים. כל מי שהיה בסביבתך נקשר אליך בזמן קצר ושמר לך חיבה ואמונים מכאן והלאה. דבר אחרון שאותו אני רוצה להזכיר הוא היכולת שלך לטבוע לחיינו משפטים וביטויים אלמותיים כמו:

'מי שאוכל מהר אוכל יותר'. 'זה לא אוטו - זה וולבו!'. 'הנה דוד רשע שלא מביא מתנות' (על עצמו). 'אלמנתי לעתידי' (על אשתו שני), 'קשים חיי האבוקדו בטבע - אך חיי הבננה קשים פי שבע'. 'טוב שהוצאת את זה - דברים רעים לא משאירים בבטן' - למי שפלט מגופו גז באופן זה או אחר ועוד רבים ואחרים

תודה לבתיה ורענן שזיכו אותנו בך. מקווה שבמקום שבו אתה נמצא תוכל שוב להיפגש עם אלוני רימר שכל כך אהבת. ובסופו של דבר, שמח באופן מסוים שהסבל שלך ושל המשפחה נגמר. אני יודע שזה נדוש, אבל לי אין את היצירתיות שלך.

אז היה שלום, חבר!

קורות חייו של אלעד

אלעד נולד בשער הגולן ב-20.9.1967, בן בכור להוריו בתיה ורענן שילה. ככל הילדים אז, גדל במסגרת הלינה המשותפת. חלק גדול משלוש חייו הראשונות בילה יחד עם כל השישייה שלו (שהייתה למעשה שביעייה) במקלט עקב ירי רקטות מגבול ירדן לעבר שער הגולן. בהמשך היה בחברת הילדים בקבוצת "מורן"; וכשעברו למוסד החינוכי "בקעת כנרות" נקראה הקבוצה בשם "עופרים".

אלעד היה ילד שלא ניתן היה להתעלם ממנו: מגיל צעיר קרא המון ספרים ושפע ידע במגוון רב של תחומים. כל מי שהיה איתו בשיעורים זכה להעשרת הידע מהעולם הרחב בכל נושא שהיתה מעלה המורה בכיתה.

בנוסף, בלטה אצל אלעד מאד היצירתיות שהתבטאה בעיקר בהמצאת שמות וכינויים לכל מי שסבב אותו - החל מהוריו ואחיו, דרך חברי כיתתו וכלה בכל מי שנקלע לסביבתו ושהה בה יותר ממספר מועט של ימים.

כינויים אלו היו חלק מחוש ההומור המפותח שלו והיכולת להפוך כמעט כל מצב לסיפור מצחיק מתובל בדימויים מעולמות הספרים הרבים אותם קרא במהירות מדהימה. בגיל צעיר הופנה המרץ הרב של אלעד להובלת ההצקות לחלק מבנות הכיתה, שבתקופת התיכון הפכו כבר לחיזורים מוצלחים.

מאחר וכמות המידע שהכיל בראשו הייתה עצומה הוא לא מצא צורך להשקיע יותר מדי בלימודים בשלב התיכון, ובחר לבלות זמן ניכר בעבודה בפלחה ובמחלקת האקסטרואיזה במפעל במקום בלימודים.

גם כשכבר הגיע ללימודים, העדיף להשתייך לקבוצת החינוך הלא פורמלי שלמדה לימודים טכנולוגיים על מנועים ומכונאות.

חבריו לכיתה מספרים שבמשך 12 שנות לימודיו הייתה לו מחברת אחת לכל המקצועות, שגם בסוף כיתה י"ב נשארה ריקה.

בצד הלימודים, אלעד ריכז סביבו תמיד פעילות חברתית ענפה, וחיבר אליו תמיד ילדים משכבות גיל שונות. הוא היה בחור שכולם אהבו להיות בסביבתו.

מלא מרץ, הומור, אהבה לחברים ולמשפחה ופורץ גבולות. לאחר התיכון יצא אלעד לשנת שירות בקיבוץ כרמים בו עבד בעיקר בתחנת הדלק בצומת שוקת.

משם המשיך לשירות צבאי מגוון שהתחיל בספינות הטילים של חיל הים, מעבר לטנקים בחיל השריון וסיום במחלקת מרגמות של פלוגת חרמ"ש. בסיום הצבא חזר לקיבוץ לעבודה בפלחה עם עוזי סלע ז"ל.

בגיל 25, החליט שהגיע בכל זאת הזמן ללמוד - זאת בניגוד לאבחנה של מכון ייעוץ התפתחותי, אליו נשלח מהקיבוץ, אשר קבע כי אינו מתאים ללימודים ועדיף שישאר בתחום החקלאות. הוא למד במשך שנתיים במכינה באוניברסיטה העברית בירושלים כדי להשלים בגרויות, ואז עבר ללימודי הנדסת מים בפקולטה לחקלאות ברחובות והשלים תואר ראשון. עשה הפסקה של שנתיים בהן עבד במשתלת "חיש שתיל" בחבל הבשור, והחליט שבעצם הוא רוצה להמשיך ללמוד. לכן חזר לפקולטה לחקלאות והשלים תואר שני ודוקטורט במדעי כדור הארץ (כן, זה שאמרו עליו שאינו מתאים ללימודים). במהלך לימודים אלו גם הכיר את שני, לימים אשתו, רופאת שיניים ודוקטורנטית במדעי הביו-רפואה.

נושא הדוקטורט, אותו עשה בהדרכת אלון רימר ז"ל, עסק במשטרי הרוחות מעל הכנרת והשפעתם על התאדות המים והלחות. העבודה עם אלון הביאה לקשרי חברות חזקים בין השניים, שנמשכו בפעילויות משותפות גם מאוחר יותר, כשעבד בשירות המטאורולוגי בתפקיד המדען הראשי של השירות. נילי ואסף ארזי אשר שמעו הרצאה שלו בכנס של צופי מטאורולוגיה מתנדבים העידו כי זאת היתה "הרצאה מרהיבה, וסדורה לתלפיות".

במהלך שנים אלו נולדו לאלעד ושני שני ילדים. כשיצאה המשפחה לארה"ב לפוסט הדוקטורט של שני, היה הוא מי שטיפל בילדים ובבית ועבד בחצי משרה בתחום הדוקטורט שלו. כשחזרו מארה"ב בנו שני ואלעד את ביתם בעיר רחובות, שם מתגוררת המשפחה גם כיום.

אלעד שמר תמיד על קשרים טובים עם חברי ילדותו בכל הגילאים. הוא חיבר אנשים מגילים שונים ומתחומים שונים, אשר אהבו להיות בחברתו, לשמוע את פניני הלשון שהמציא חדשות לבקרים ואת הסיפורים המרתקים שידע לספר גם על אירועים שרוב האנשים היו רואים בהם סתם עוד יום (בעיקר על העבודה בפלחה).

עם כניסת הטלפון הסלולרי לחיינו החל נוהג שנמשך שנים, בו בכל בוקר בשעה שש בדיוק, התקשרו רענן ואלעד זה לזה, רענן על המשאית ואלעד בדרכו לעבודה.

לפני כ-11 שנים וחצי התגלתה אצל אלעד מחלת סרטן ריאות בשלב מאוד מתקדם. למרות זאת, ורבות בזכות הידע הביו-רפואי של שני אשתו - נמצאה לו תרופה ביולוגית שהצילה את חייו באותו שלב ואיפשרה לו לשרוד עד הימים האחרונים.

בעקבות מחלתו הקימה אשתו עמותה ישראלית לחקר סרטן ריאות שאינו נגרם מעישון, במטרה להגיע לגילוי מוקדם של הגן לסרטן מסוג זה. השנה, לראשונה, נכנסה הבדיקה הזאת לסל התרופות.

מרגע שנודעה התפרצות המחלה התגייסו כל בני המשפחה למשימה במסירות אין-קץ, שום דבר לא היה קשה להם, לשני אשתו, להוריו בתיה ורענן, לאחיו עידו וסימה אשתו ולצידם החברים הרבים של אלעד, תומכים ואוהבים.

בחודשים האחרונים, עם החמרת המחלה, נזקק אלעד למטפל צמוד. אז חזר להתגורר בקיבוץ, בו גם יכול לפגוש בחדר האוכל ועל המדרכות חלק מידידיו הטובים משכבר בשנים.

גל בן דוד, שהיתה אחת מחברות השישייה, גדלה יחד עם אלעד במשך שנים רבות, מספרת על החודשים האחרונים בהם השתתף בפעילות ב"רב-חן" (מועדון תעסוקה מוגנת בשער הגולן). הם שוחחו שיחות נפש והעלו זכרונות עבר. אלעד אהב לקרוא עיתונים מכל הזרמים. היה לו ידע כללי עצום ורחב שהתבטא בפתרון תשבצים. כמו כן, מספרת גל, שאהבתו לאשתו לא ידעה גבולות, הוא התגעגע אליה, דיבר עליה ושמח לכל ביקור שלה בקיבוץ בחודשים האחרונים לחייו.

אחד המאפיינים הבולטים של אלעד היה החיוך הביישני שהאיר את פניו גם ברגעים קשים. במותו נגאל מייסוריו. השאיר הורים, אישה ושני ילדים: עמרי בן 20 ונועה בת 17.

יהי זכרו ברוך!

נר זכרון

יולי

3.7.1983	כ"ב בתמוז תשמ"ו	לויטס יונתן
3.7.2012	י"ג בתמוז תשע"ב	מעודד חיליק
6.7.1995	ה' בתמוז תשנ"ה	צמח ציפורה
7.7.1983	כ"ו בתמוז תשמ"ג	הדרי עזרא
7.7.2012	י"ח בתמוז תשע"ב	בן יעקב חנניה
8.7.2002	כ"ח בתמוז תשס"ב	הלמר זלדה
8.7.2010	כ"ו בתמוז תש"ע	כץ בנק
10.7.1974	ב' בתמוז תשל"ד	אבני רחל
12.7.1995	י"ד בתמוז תשנ"ה	כרמי גוטה
14.7.1991	ג' באב תשנ"א	שפירד מלכה
14.7.1996	כ"ז בתמוז תשנ"ו	שטרק לנקה
18.7.1952	כ"ה בתמוז תשי"ב	איילון חנן
18.7.2005	י"א בתמוז תשס"ה	לרר רות
20.7.1986	י"ג בתמוז תשמ"ו	היימן אריה
22.7.1956	י"ד באב תשט"ו	שטרק יהודה
22.7.2009	א' באב תשס"ט	ניצן מיכל
23.7.1996	ז' באב תשנ"ו	נצר יוסף
24.7.1940	י"ח בתמוז ת"ש	הולושי יואל
24.7.1940	י"ח בתמוז ת"ש	פרנק פרץ
26.7.1949	כ"ט בתמוז תש"ט	ויינברגר שמחה
26.7.1991	ט"ו באב תשנ"א	מרכוס גינה
27.7.1981	כ"ה בתמוז תשמ"א	מיכאלי יעל
29.7.1945	י"ט באב תש"ה	כהן אהרון
29.7.2012	ט' באב תשע"ב	שמילובסקה קיילה

נר זכרון

אוגוסט

3.8.1980	כ"א באב תש"ט	תורן יוסף
4.8.1991	כ"ד באב תשנ"א	כהן שיקה
4.8.1994	כ"ז באב תשנ"ד	נוימן מרים
5.8.1981	ה' באב תשמ"א	צוקרמן רבקה
5.8.2003	ז' באב תשס"ג	אפשטיין חנן
5.8.2010	כ"ה באב תש"ע	כהן שרית
6.8.1994	כ"ט באב תשנ"ד	רות טרי
6.8.2017	י"ד באב תשע"ז	ברקני הלינה
18.8.1954	י"ט באב תשי"ד	אלבנסקי יעקב
19.8.1970	י"ז באב תש"ל	אפרתי דוד
24.8.1971	ג' באלול תשל"א	ספרונצ'יק יוסף
28.8.1996	י"ג באלול תשנ"ז	צור אליעזר
31.8.2021	כ"ג באלול תשפ"א	אמיר עובדיה

בית שער הגולן
משתתף בצערן של **בוריס דן** ובני המשפחה
על מותו של האב
ולדימיר ז"ל

7 חברים נוכחים בחדר ישיבות השיחה שודרה בערוץ הפנימי סה"כ חברים בקיבוץ: 287 יו"ר השיחה: הלל הלוי מזכיר השיחה: רמי יעקב מוזמנים: נציגי ועד העמותה "בקעת כנרות", עו"ד גלעד אוברמן, עו"ד פלג רחמן (בזום).

דיון חוזר בנושא "בקעת כנרות" - העברת שטח המוסד החינוכי למועצה האזורית

עתידי מתחם "בקעת כנרות" חזר לדיון בשיחת קיבוץ לאחר שהוגש ערעור על תוצאות ההצבעה ע"י נציגי הקיבוץ בוועד עמותת "בקעת כנרות". ע"פ נוהל דיון חוזר נערכה ישיבה משותפת של מועה"מ והמזכירות הרחבה בנוכחות חברים שהגישו הסתייגויות לדיון. בסיום הדיון הוחלט ע"י שתי ההנהלות לקיים דיון חוזר בשיחת קיבוץ.

רמי יעקב, מזכיר הקיבוץ, פתח את הדיון ופירט את החלטת שתי ההנהלות לקיים דיון נוסף ובמקביל לקיים שיח עם ראש המועצה לצורך קידום מספר נושאים החשובים לנו לקדמם והדורשים סיוע תקציבי של המועצה לשער הגולן. בפגישה שהתקיימה עם ראש המועצה עלו מספר נושאים. ראש המועצה התחייב בכתב לסייע בידינו ואף פירט את רשימת הנושאים שביכולתו ובכוונתו לסייע בידינו בטווח המיידי ולאורך השנים הקרובות. נורית קצירי, יו"ר העמותה, סקרה את הקורה היום במקום ועל הבעיות היום יומיות באחזקת המקום. העמותה החליטה לשכור את שירותיו של עובד אשר תפקידו לתחזק את המקום ולהיות בקשר עם השוכרים השונים הנמצאים עתה במתחם עד לקבלת הכרעה בנושא לעניין השימוש במקום.

חברים שהתנגדו להעברת השטח למועצה העלו בשיחה את טענותיהם ששטח זה שווה ממון רב ואין סיבה להעביר אותו לגורם כל שהוא אחר בלי לקבל תמורה להשקעת הקיבוצים במקום.

עו"ד גלעד אוברמן ועו"ד פלג רחמן ממשרד "שלמה כהן", שהוא בעל התמחות בתחום קרקעות ונדל"ן ועסק במקרים דומים בעבר, הרחיבו את הבעייתיות הקיימת בשימוש אחר בקרקע ואת העובדה שאין אפשרות לקיים שום פעילות אחרת שאינה חינוכית במקום. כדף רקע לשיחה נשלח מסמך משפטי שהוכן ע"י מח' המקרקעין של משרד שלמה כהן המסביר את נושא השימוש בקרקע באופן מורחב קריא וברור.

תוצאות ההצבעה בקלפי

8-11.8.2022

קבלת ערעור ועד העמותה -
העברת שטחי בקעת כנרות באופן מלא למועצה האזורית

בעד 131

נגד 51

הערעור עבר בגדול. בהצלחה בהמשך הדרך!

פרוטוקול

המזכירות הרחבה

רשם: רמי/מזכיר

16/8/2022

משתתפים בחדר ישיבות ובזום: נעמי מור, יואב גולן, ניר קיטאי, זיו בן סירה, מזל אלט, חוה ברייר, אביב לשם, יניב צור, צאלה גיצין, חדוה שקד, אילן אופיר, רמי יעקב.
נעדרו מהישיבה: אורה אלון, נורית קצירי, תמר גולני, יהודה כהן, הלל צרי
יו"ר ועד הנהלה: אורה אלון

1. חינוך חברתי - הצגת מועמדת צוות האיתור לתפקיד מנהלת חינוך חברתי

מוזמנת ריקי חן

חדוה שקד/משי"א, הציגה את תהליך החיפוש להחלפתה של קרלה כמנהלת החינוך החברתי בקיבוץ. צוות האיתור, פנה לריקי חן בבקשה להגיש את מועמדותה, כמי שעובדת במערכת שנים רבות. לשמחתנו הרבה, ריקי נאותה לקבל על עצמה את התפקיד ובימים אלה תחל את החפיפה המקצועית הנדרשת במטרה לקבל עליה את האחריות במהלך חודש אוק'. חברי המזכירות התייחסו בחיוב רב מועמדותה של ריקי ואישרו פה אחד את המינוי.

דיון חוזר לבקשת חברים המערערים על החלטת הקלפי בעניין הסדרי עבודתה בתשלום שלושה חברים הגישו בקשה לדיון חוזר במזכירות הרחבה בנושא ההסדר. הערעור נסוב על שני נושאים עיקריים "גמול ניהול" וגמול בגין "כוננות". בדיון הציגו המערערים את טענותיהם לנושא וביקשו את חברי המזכירות להביא את הנושא לדיון מחודש בשיחה ולהצבעה בשנית. בתום הדיון במזכירות, הוחלט לקבל את הבקשה לדיון חוזר בשיחה רק על סעיף "הכוננות". כמו כן הוחלט, להחזיר את הסעיף לצוות משי"א לצורך עדכון וחידוד פרטים נדרשים שעלו בדיון. לפני הצגת הנושא בשיחה, ההצעה המתוקנת תובא לאישור המזכירות.

2. דיווחים והודעות

דווח לחברי המזכירות שניצן רימר הסכימה להתגייס ולקבל על עצמה את החלפתה של גל הלוי בעת חופשת הלידה.

רענון נהלים של מרפאת השיניים בקיבוץ

בעקבות מספר מקרים שאירעו לאחרונה - אנו מבקשות להבהיר את הנוהל בקיבוץ לגבי טיפולי שיניים דחופים, כלומר עזרה ראשונה בלבד. אדם הסובל מכאבים ולא נמצא עבורו תור דחוף, אחרי שהיה בקשר עם מנהלת המרפאה טל קידר, רשאי לפנות ל"כללית סמיילי", לשם קבלת טיפול עזרה ראשונה בלבד, כלומר טיפול זמני שאינו פתרון קבוע. *לא ינתנו החזרים על טיפולי שיניים שהם מעבר לכך*. טיפול כזה עולה בערך 200 שח ב"כללית סמיילי". *כל טיפול שהוא קבוע או יסודי יותר* ינתן בהמשך במרפאת שיניים בקיבוץ. *טיפול יקר או יסודי יותר בבעיה שנוצרה בשיניים ויתבצע מחוץ למרפאה שלנו יגרור תשלום פרטי של מקבל השירות.

ענת אלסטר וטל קידר

חברים כותבים

קצין וג'נטלמן / רפי הלמר

שוב אתם רבים היא בנו גוערת,
תבחרו בשלום, אין אפשרות אחרת,
במלחמה שני הצדדים בסוף מפסידים,
והיא תמיד גורמת למעשים מחרידים.

גנץ ולפיד הם קצין וג'נטלמן,
נרים לכבודם כוסית ונגיד אמן,
הם ניהלו מבצע שהיה מאד מבריק,
נקווה שהביצוע המוצלח לא היה לריק.

אנחנו חושבים שהמלחמה שלנו בלתי נגמרת,
אולי מלאכית בשמים עלינו שומרת,
כל כמה זמן מרגישים שהקרקע בוערת,
ושאלת המלחמות על הסוס דוהרת.

עדכוני החינוך החברתי

קרלה ניימרקס

הורים יקרים שלום, עוד שנה הגיעה לסיומה, ותחילת שנה חדשה ממש מעבר לפינה. כפי שאתם יודעים, אני מסיימת בחודש אוקטובר את תפקידי כמנהלת, אנו שמחים לספר לכם באופן רשמי שריקי חן מחליפה אותי כמנהלת מערכת החינוך החברתי. בתקופה הקרובה אנחנו נעשה חפיפה לתפקיד. אין לי ספק שאני משאירה את המערכת בידיים הכי טובות, מאחלת לריקי בהצלחה בדרך ואני כאן תמיד לכל דבר. כמדי שנה אנו נערכים לשנה החדשה, שנת תשפ"ג. אנו יודעים שנצטרך להיות גמישים ולקבל בהבנה שינויים שיהיו לאורך השנה כדי להתאים את עצמנו למציאות המשתנה. כפי שאתם יודעים, מציאת כוח האדם בחינוך לא פשוטה, אנו עושים את כל המאמצים לשמר ולגייס את האנשים האיכותיים ביותר. אחרי מאמצים רבים אנו רוצים לעדכן כי מרבית הצוות שלנו ממשיך בשנה הבאה ומצטרפים אלינו כוחות חדשים.

חברת הילדים

כיופון - אחרי 5 שנים של הובלה **חני אופיר** ביקשה לסיים את תפקידה בכיופון, אנו מודים לחני על תקופה מדהימה של נתינה ועשייה חינוכית מרובה ומאחלים לה הצלחה בכל דרך שתבחר.

השנה את הצוות תוביל **יעל אלמקייס**. יעל עובדת כמדריכה בכיופון כבר שלוש שנים, היא בעלת ניסיון רב וללא ספק תוביל את הכיופון בצורה יוצאת מן הכלל. לצידה יעבדו **נעמי קורץ בן הרוש**, שממשיכה איתנו לשנה שלישית כמדריכה בכיופון ו**ענבר עברי**, שממשיך לשנה שניה. בנוסף מצטרפת לצוות כמדריכה משלימה **גאיה אלט**, סטודנטית למדעי ההתנהגות. שעות הפעילות של הכיופון:

- בשגרה: מסיום הלימודים עד 16:00, בימי ו' - מ-7:30 עד 13:00
- בתקופת החופשים מבית הספר: ימים א' עד ה' - מ-7:30 עד 16:00. בימי ו'- מ-7:30 עד 13:00.

- ערבי חג בהם המערכת פתוחה -7:30 עד 12:00. בחופש הגדול המערכת תהיה סגורה בימי שישי.

מרכז - כפי שאתם יודעים, השנה צוות המרכז משתנה. את הצוות תוביל **יערה שקד**. יערה בעלת ניסיון רב בחינוך, וניסיון של מעל 15 שנה כמדריכה בחינוך החברתי. כמו כן אנו עובדים על מציאת שותפה/ה שהצטרף לצוות. **יוני משוב**, שעבד איתנו כל הקיץ, יעבוד כמדריך במרכז עד חודש נובמבר.

זו הזדמנות לומר תודה ל**ריקי ואמיר** על כל העשייה החינוכית והערכית לאורך כל השנים האלה. לאמיר בהצלחה בהמשך הדרך ולריקי בהצלחה כמנהלת החינוך שלנו. שעות הפעילות של המרכז:

- בשגרה: ימים א,ב,ד,ה - מסיום הלימודים עד 16:00. עם אפשרות שבהמשך השנה תעבור פעילות אחת של אחרי בית הספר לשעות הערב.

- ימי גי המרכז סגור ותתקיים פעילות של הנוער העובד והלומד. משעה 17:00, או על פי העדכון שתקבלו מרכז הקן, אלזי.
 - ימי ו' מ -8:00 עד 13:00.
 - בתקופת החופשים מבית הספר: בימים א' עד ה' - מ -8:00 עד 16:00, ימי ו' מ -8:00 עד 13:00. ערבי חג בהם המערכת פתוחה -8:00 עד 12:00
 - בחופשות מבית הספר, בימים בהם יש מחנה או טיול של תנועת הנוער - בתי הילדים לא יפתחו לפעילות. הפעילות באותו יום/ימים תהיה פעילות תנועת הנוער. בחופש הגדול המערכת תהיה סגורה בימי שישי.

חברת הנוערים

צוות חברת הנוערים יהיה מורכב מבר נוסבכר, אור (אלזי) אדלסימר וגאיה אלט. אור יוביל את המז"ח (ז-ח).
 אנו נעדכן אתכם לגבי שיחת היכרות עם הצוות של המז"ח.
 בר תוביל את הנוערים (ט-יב). גאיה תעבוד כמדריכה גם במז"ח ובנוערים.
 בהזדמנות זו אני רוצה לומר תודה לדוד דיאז, שסיים את תפקידו כמדריך נוערים על כל הנתניה והעשייה בתקופתו כמדריך.
 שעות הפעילות בחברת הנוערים:
 - פעילות המז"ח והנוערים תתקיים לפי לוח שייקבע על ידי המדריכים והנהלת החינוך וישלח כל חודש.
 - בחופשות מבית הספר, בימים בהם יש מחנה או טיול של תנועת הנוער - בתי הילדים לא יפתחו לפעילות. הפעילות באותו יום/ימים תהיה פעילות תנועת הנוער.
 אנו רוצות להודות לצוות החינוך החברתי על העבודה המדהימה, על הגמישות, הנתניה וכל העשייה.
 אנו מאחלות לכולנו שנה של התפתחות, הגשמה, עשייה חינוכית, ובריאות טובה.
 לכל שאלה מוזמנים לפנות אלינו
 בברכה,

ריקי חן קרלה ניימרקס

פרי התאווה בידינו

בן רימר

לא כל יום נולד גידול חדש בשער הגולן, אז החודש הוא בהחלט חלק מההיסטוריה של החקלאות שלנו. השתילים הראשונים של הפסיפלורה נשתלו בשבוע שעבר שעבר 8.8 בביתם החדש שבמטע התמרים הסמוך ללול. השתילים נשתלו בין עצי התמר על מנת שהעצים ישמשו כעמודי תמיכה לכבל ההדליה שעליו יטפסו השיחים, וגם כדי שהצמחים ייהנו מההצללה שמייצרים התמרים. הגידול הוא בשיטת מצע מנותק מהקרקע, כלומר, השיח גדל בתוך דלי גדול ובו מצע שתילה אותו מדשנים ומחמיצים כדי לשלוט בפרמטרים של דישון ו-PH. המשך השתילה בשבועות הקרובים, נמשך לעדכן.

מטע חדש נולד

מטע בנות חדש, מספרו 58, ניטע בשבוע שעבר בשטחי דוויר בימים שלישי, רביעי וחמישי 16-18.8, משעות אחרי הצהריים עד שעת דמדומים. בסך הכול ניטעו יותר מ-18 אלף שתילים חדשים של עצי (שיחי!) בננה מסוג גרנד נן, שהובאו ממשתלות בגינוסר וראש הנקרה. השטח הוא בגודל של 60 דונם, דרומית ללולים, במקום שבעבר היו גידולי שדה. הצפי הוא לפרי כבר בחודש יולי 2023, ומאחר וזה שטח חדש, צעיר ורענן, שכוחו עוד במותניו, האשכולות בשנה הראשונה צפויים להיות כבדים מאוד. שיטת הנטיעה השתנתה בשנים האחרונות, וכיום לא נעזרים יותר במעדר - המקדח חופר ב"בית" אחד שלושה בורות, צרים יחסית כך שהאדמה לא נופלת חזרה אל תוך הבור, ומכסים את השתיל באדמה בעזרת כף היד או הקופסית ממנה נשלף השתיל. בתום השתילה מיהרו להשקות את השתילים הרכים עד הבוקר של יום המחר

הכדורגלנים הצעירים

אביב לשם

מי שחולף בשעות אחרי הצהריים/לפנות ערב ליד מגרש הכדורגל רואה מחזה שכבר לא ראינו על המגרש זמן רב - ילדים משחקים כדורגל. המגרש שוקק חיים.

השחקנים הם ילדים מכיתות א'-ו', ביניהם: **ליאור קדר, עומר רונן, גיא (ג'וש) כהן, נועם (שלוקי) כהן, נבו עברי, שי רוגל, איתן לסקה, שביט רוגל, אוראל כהן, בארי עברי, אמרי סובלמן, יואב לסקה, שילה צרי, עמית קדר, נבו רונן, רון קרני, ניתאי תורג'מן, אורן רות, שיר קוג'ה, מורן קוג'ה.**

בחודשים האחרונים הם באים לשחק כדורגל כמעט מדי יום ובכל מזג אוויר. ביום חמישי שעבר (17.8) נפגשתי איתם. הם עצרו את המשחק, וביחד ישבנו על דשא הכדורגל, במקום שגם אני ידעתי רגעים של אושר בילדותי ובשנות בחרותי עם נח ועוזי רינג ושחקני הקבוצה הבוגרת.

בשיחתנו הם סיפרו לי על ההנאה הגדולה שלהם לשחק, ועל פנייתם אל **עוזי רינג**, רכז ועדת ספורט, לעזור להם ברכישת ציוד בסיסי ושיפור מצב המגרש. בין הבקשות שהפנו אל עוזי: רכישת שערים בטיחותיים שניתן לנייד, רשתות לשערים ותיקון פנס התאורה. בקשות נוספות שיש להם הן: חסימה בטיחותית שתמנע העפת כדורים לעבר הכביש, "קולר" מים קרים, ספסלים לצופים (בעיקר הורים וחברים), ומצוות הנוי - טיפול קבוע בדשא, מילוי בורות ושיטוח מהמורות.

השבוע בישר עוזי כי הבקשה לקניית שערים ורשתות אושרה על ידי רכז המשק, כמו כן תוקן פנס התאורה. גם הצבת מתקן מים לשתייה נמצא בטיפול. הילדים והאימהות המלוות אותם ביוזמה שמחו על הטיפול המהיר, וציינו כי הם כבר נערכים לקיים בחול המועד סוכות טורניר כדורגל לחנוכת המגרש המחודש.

אלה העולים לכיתה א'

אביגיל תורג'מן
אוריאן רות-ברגר
דני שייק
כליל אלון
לירי סובלמן
נעמה לסקה
עמרי רימר

שיהיה לכם בהצלחה!!!

עצות לפתיחת שנת הלימודים, מתלמיד לא כל כך מוצלח

1. תהיו סקרנים. אל תפחדו לשאול שאלות. ואם המורה לא יודע לתת לכם תשובה - תפתחו גוגל ותחקרו בעצמכם. עולם שלם של ידע נמצא היום בכף ידכם. כשאני הייתי ילד, יכולתי רק לחלום על עושר כזה.
2. תהיו חברים. הילדה שיושבת היום בכיסא שליך יכולה להפוך לחברה הכי טובה שלך. תחוו יחד חוויות שאני מבטיח לך - לא תשכחו גם כשתגיעו לגיל 80.
3. תנו הזדמנות. גם לילד שיושב בצד ומתבייש להתקרב או לילדה שאין לה עם מי לשחק בהפסקה. מתחת למסכות הביישנות מסתתרים לפעמים הילדים הכי מעניינים.
4. תהיו מצויינים. במה שתרצו. אם משהו מעניין אתכם, מצית לכם את הדמיון - תרדפו אחריו, גם אם הוא נראה רחוק. התפקיד שלכם הוא לחלום על הירח. התפקיד שלנו, המבוגרים - הוא להציב עבורכם את הסולמות כדי שתוכלו לגעת בכוכבים.
5. והכי חשוב - אל תתייאשו. אף פעם. כשהייתי תלמיד בבית הספר, חלמתי להיות טייס. 45 שנים אחר כך - הפכתי לרמטכ"ל, שאומר לטייסים מתי ולאן טסים. אתם לא תמיד תשיגו את כל מה שתרצו. אבל מי שלא יתייאש, מי שלא תוותר - יגיעו רחוק.

מאחל לכם שנה נפלאה,
אהוד ברק

[נכתב באחד בספטמבר 2021]

הפינה האהובה עלי בקיבוץ

עפרה שן

הפינה האהובה עלי בקיבוץ נמצאת מאחורי החשמליה, היא אתר הזיכרון ליום העלייה - עם שני הברושים, לוח הזיכרון ביניהם, וסביבם גדר סמלית המזכירה את החומה. שני הברושים ניטעו משני צידי המגדל ע"י ילדי אשדות יעקב ביום העלייה. אחת הנוטעות הייתה יעל קוצר חברת קיבוצנו שהייתה אז תלמידה בבית הספר באשדות. בחג יום הולדת עשר לקיבוץ הוקם אתר זה, אז היה רק ברוש אחד כי הימני התייבש ולא שרד.

כשחגגנו את חג ה-40 לקיבוץ עשינו על הבמה במסיבה נטיעה סמלית של ברוש חדש במקום זה שהתייבש. השתיל ניתן לשמעון עברי האינסטלטור, ממייסדי הקיבוץ, כדי שייטע אותו במקום ההיסטורי וידאג לו.

שמעון טיפל יפה בברוש השקה אותו במסירות עד שצמח ועלה.

גם כיום הוא נמוך יותר מהברוש הראשון.

באותן שנים טופח המקום, עובדי הנוי שתלו דשא על יד האתר, ובחג הקיבוץ נהגו ילדי הגנים לאכול שם ארוחת פיקניק עם הסבים ושמעו מהם סיפורים על יום העלייה על הקרקע.

הלכתי לבקר שם ונעצבתי מאוד: במקום דשא יש אוסף של עמודי תאורה, דודי מים חמים ישנים, ארונות חשמל, ולהרבות שמחה זרקו שם את מתקן הסל מהמגרש שפורק.

אני פונה כאן לכל הנוגעים בדבר, אנשי האבוקדו ששמים חפצים על יד האתר, החשמלאים, השרברים וכל מי שזורק שם ציוד - זהו אתר היסטורי ולא פינה לזריקת גרוטאות.

בואו נשמור עליו.

כמו שאמר יגאל אלון: "דור שלא יודע את עברו ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפלי".

ואתם, מה הפינה שלכם בקיבוץ? זאת שמדברת אליכם, מזכירה לכם, מרגיזה אתכם.

כיתבו לנו!

בטיחות בכבישי הקיבוץ ובמדרכות

לפני כשלושה שבועות אירעה בקיבוץ התנגשות בין שני כלי רכב הנטעמים ומונעים חשמלית. זו לא התאונה הראשונה בשבילי הקיבוץ, אולם זה נדיר ששני כלי רכב - אמנם חשמליים וקטנים - נתקלים אחד בשני. עד כה מרבית האירועים החריגים היו בין כלי רכב חשמלי לרוכב אופניים או הולך רגל, ומקרים של "כמעט ונפגע", כפי שהם מוגדרים בצה"ל - אירוע תקלה חריג ללא נפגעים בגוף.

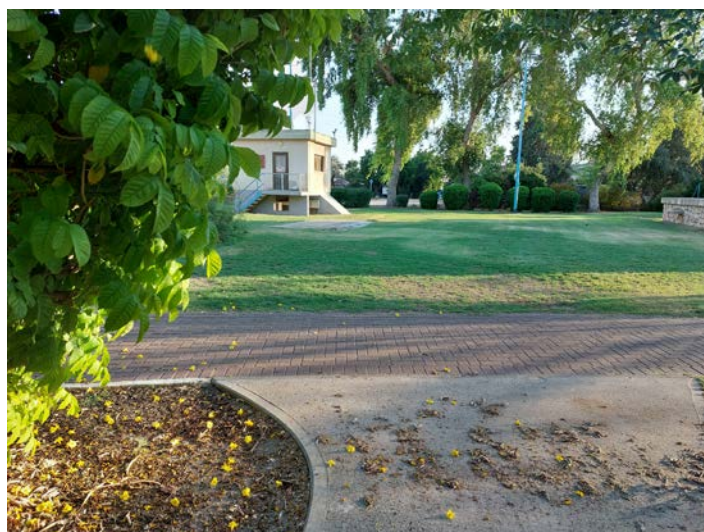
הפגיעה בנפש היא כבר סיפור אחר, היא קיימת או צצה מאוחר יותר. בגיליון זה החלטנו להאיר בזרקור על הבטיחות שלנו, של כל תושבי שער הגולן ואורחו, הצועדים, הרצים ברגל והרוכבים ברכב (חשמלי - להאיר על שינויים ובעיות שנתגלו עם השנים, ואיך אנחנו, רוכבים וצועדים, שומרים על סביבה בטוחה על מדרכות ובשבילים, שעד לפני שנים מעטות שימשו בעיקר את ציבור החברים רוכבי אופניים והולכי הרגל. השימוש ברכב חשמלי גם בתוך שטח הקיבוץ הוא עובדה. אין לנו זכות, יכולת או רצון להפסיק אותו. הרצון שלנו הוא להאיר ולהזכיר מה מותר ומה אסור, מהן תקנות הבטיחות המחייבות את כלל הציבור וגם אצלנו בתוך הקיבוץ, ואיך אנחנו כקהילה שומרים על הבטיחות ומונעים תאונות. ובמילים אחרות - איך אנחנו מתחשבים אחד בשני.

ההתנגשות

"יצאתי עם הקלנועית בנסיעה איטית מכיוון חצר מועדון התרבות לכיוון המדרכה המחברת בין חדר האוכל לכלבו, " מספרת נילי ארזי על מה שקרה לה. "היה איתי ציוד למפגש "גיל הזהב", שאמור היה להתחיל בתוך זמן קצר באגטין. התחלתי לעשות את הפנייה שמאלה כשרכב מדגם קלאר קאר שלא ראיתי ונסע לכיוון הכלבו פגע פי בחלק הקדמי של הקלנועית. מעוצמת המכה ניתק גלגל קדמי ומוט מחבר. נותרתי לשבת על הכיסא. קיבלתי מכה חזקה בשתי רגליי, בשוק רגל שמאל ובברך רגל ימין. אני יודעת שמבחינת 'החוק היבש' אני אשמה. 'התפרצתי (בנסיעה איטית) למדרכה. אך לא היה לי שדה ראייה. השיחים במקום גבוהים והסתירו לי את

הרכב החשמלי מסוג קלאב קאר שהגיע משמאל. נחבלתי קשה ברגליים. האנשים שהיו ברכב הפוגע היו בסדר גמור, עזרו לי והזעיקו עזרה מהכלבו ובית הדר וטופלתי. אני חושבת על כך, שאם זה היה ילד או הולך רגל שהיה יוצא והקלאב קאר היה פוגע בו - התוצאה הייתה עלולה להיות קשה בהרבה".

התאונה במרכז הקיבוץ העלתה על סדר היום,

כדרכם של אירועים חריגים, את הצורך להקדיש חשיבה ולקבל מספר החלטות לשמירת הבטיחות, התחשבות והגברת המודעות, עקב הצטרפותם של יותר כלים חשמליים לתנועה על מדרכות ושבילים, לצד המשתמשים הוותיקים בדרכים והפגיעים יותר - רוכבי אופניים והולכי רגל.

צעדי בטיחות והקפדה על החוק

עופר וקנין הוא ממונה בטיחות וניהול סיכונים בקיבוצנו. בקרוב נקיים איתו ראיון מקיף. לעת עתה, זו התייחסותנו לעניין הבטיחות במדרכות ושבילי הקיבוץ: "אני מודע ומכיר את בעיות הבטיחות במדרכות וכבישי הקיבוץ. במפגשים של ועדת בטיחות, המתכנסת אחת לחודש עם מרכז המשק, אני מעלה את הצורך לטפל בכמה נושאים שיש בהם להפחית סכנות וסיכוי לתאונות ותקלות, ביניהם: הגדרת אזורים תפעוליים שרק בהם יכול להתנייד רכב תפעולי, או למשל הנמכת צמחייה גבוהה סמוך לצמתים ומפגש בין מדרכות, ובכך לפתוח את שדה הראייה של הרוכבים. בעניין זה, אני בקשר עם איציק, רכז הנוי, ובחלק מהמקומות זה כבר בוצע. כמו כן, אני ממליץ להחליט על מדרכות ומקומות ספציפיים בהם כדאי להתקין עמודי תאורת לילה להארת הדרך לרוכבים על רכב תפעולי מסוג קלאב-קאר או דומה, אופניים חשמליות וקורקינט חשמלי, והגנה עם קסדת ראש מלאה. צעד נוסף נדרש מרכזי ענפים והורים הוא הקפדה על מגבלות החוק ביחס לגיל בני הנוער להם מותר לרכב בשטח הקיבוץ על רכב ממונע חשמלי, והקפדה על רכיבה עם ביטוח בתוקף". בראיון איתו נדבר על נושאים נוספים בתחום הבטיחות. אחד מהם הוא עצי הצל, והמלצותיו בנושא.

מה מותר, מה אסור

מהפכת הרכבים החשמליים מורגשת בכל מקום, בדרכים בין-עירוניות, בערים וגם אצלנו, בכפר השלו. בקבוצת ה"חשמליים" נכללים גם הרכבים המונעים חשמלית ונוסעים על הכבישים הראשיים, וגם כלים קטנים יותר כמו אופניים חשמליים, קורקינט חשמלי וקלנועיות בגדלים שונים, ורכבי קלאב קאר, בהם נעשה שימוש במקומות עבודה ועל ידי אנשים פרטיים לצרכי היום-יום שלהם. בנוסף לאלה, בשנים האחרונות שוגרו אל הכבישים קלנועיות מדגם "גולף" המזכירות מאוד את המבנה והמראה של רכב תפעולי, ולהן יש יתרון - לא חלות עליהן ההגבלות של רכבים תפעוליים, משום שהן נחשבות קלנועיות לכל דבר. ריכזנו שורה של הנחיות ואיסורים של הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים על פיהם יש לנהוג.

תקנות בטיחות - קלנועית (רלב"ד)

*רוכשים רק קלנועית שעומדת בתקן הישראלי ובדרישות משרד התחבורה.
*הנסיעה בקלנועית מותרת לאדם אחד או לשניים - הדבר תלוי בסוג הקלנועית ובגודלה, בהתאם לקבוע בתקנות.
*מהירות הנסיעה המרבית המותרת בקלנועית היא 12 קמ"ש - מקפידים לרכוש קלנועית שמהירות נסיעתה אינה עולה על 12 קמ"ש.
*משתמשים באמצעי מיגון להגברת הבטיחות: חגורת בטיחות, צופר ומראות בשני צידי הקלנועית.

*נמנעים ככל האפשר מנהיגה בקלנועית בשעות החשיכה.
*מומלץ להתקין פנסים, אורות איתות ומחזירי אור.
*מתאימים את סוג הקלנועית ואת גודלה למבנה גופו של המשתמש ולמגבלותיו, אם קיימות - את גובהו של המושב, את רוחבו, את זווית המושב ואת גמישותו, כמו גם את גובה הכידון ואת מרחקו מגוף המשתמש.
*לפני רכישת קלנועית ונסיעה בה מומלץ לקבל הדרכה מסודרת על השימוש בה. כמו כן, יש להכיר היטב את כללי הבטיחות בדרך ואת חוקי התנועה.

עיקרי תקנות רכיבה על אופניים חשמליים (רלב"ד)

*הרכיבה מותרת רק מגיל 16 למי שעבר מבחן תיאוריה או בחינה ייעודית לרכיבה וקיבל אישור הכשרה לרכיבה.

*חובה לחבוש קסדה עם מחזיר אור בכל גיל ובכל דרך.
*רוכבים על שבילי אופניים. באין שבילי אופניים ניתן לרכוב על הכביש בזהירות ובהתאם לחוקי התנועה. בכל מקרה אסור לרכוב על מדרכה.
*אופניים חשמליים מוגדרים כאופניים בעלי מנוע בעל הספק מרבי של 250 ואט, שמנועם מפסיק את פעולתו כאשר מהירות האופניים עולה על 25 קמ"ש, בהתאם לתקינה האירופית.
*התקנות קובעות, כי באופניים החשמליים יותקנו אביזרי בטיחות, הכוללים צופר או פעמון, פנס קדמי בעל תאורה לבנה, פנס אחורי בעל תאורה אדומה, מחזיר אור מאחור ומחזירי אור בצבע צהוב על דוושות האופניים.

*התקנות קובעות, כי האופניים החשמליים יישאו סימון רשמי של המילים "אופניים עם מנוע עזר".

*אסור להרכיב אדם נוסף על אופניים חשמליים, למעט ילד עד גיל 8 במושב ייעודי.
*תקינות ומיגון חובשים קסדה עם תו תקן שמוצמד לה מחזיר אור בכל גיל ובכל דרך.
*מוודאים את תקינות האופניים החשמליים: אוויר בצמיגים, צופר או פעמון, פנס קדמי ואחורי ומחזירי אור. מומלץ להשתמש במגיני ברכיים וידיים.

עיקרי התקנות הרכיבה על קורקינט חשמלי (רלב"ד)

*הרכיבה מותרת רק מגיל 16 למי שעבר מבחן תיאוריה או בחינה ייעודית לרכיבה וקיבל אישור הכשרה לרכיבה.

*חובה לחבוש קסדה עם מחזיר אור בכל גיל ובכל דרך.
*רוכבים על שבילי אופניים. באין שבילי אופניים ניתן לרכוב על הכביש בזהירות ובהתאם לחוקי התנועה. בכל מקרה אסור לרכוב על מדרכה.
*קורקינט חשמלי מוגדר ככלי בעל מנוע בעל הספק מרבי של 250 ואט, שמנועו מפסיק את פעולתו כאשר המהירות עולה על 25 קמ"ש, בהתאם לתקינה האירופית.
*בקורקינט חשמלי יותקנו אביזרי בטיחות, הכוללים פנס קדמי בעל תאורה לבנה, פנס אחורי בעל תאורה אדומה, מחזיר אור מאחור ומחזירי אור בצבע צהוב על דוושות האופניים.
*התקנות קובעות, כי קורקינט חשמלי יישא סימון רשמי של המילים "גלגינוע".
*אסור להרכיב אדם נוסף על קורקינט חשמלי.

*רוכבים בשבילים המיועדים לרכיבה על אופניים. אם אין שבילים - רוכבים על הכביש, ובכל מקרה הרכיבה על המדרכה אסורה. אם אין ברירה וחיבים לרכוב על הכביש, בוחרים

כבישים צדדיים ולא סואנים, עם תנועת כלי רכב מועטה.
*כאשר חייבים לחצות מדרכה, יורדים מהקורקינט החשמלי ומובילים אותו לצידכם.
*רוכבים תמיד בנתיב הימני. שומרים על מרחק של מטר מרכב חונה.

הערה אישית של רוכבת קלנועית ותיקה:

אי אפשר למנוע נסיעת קלנועיות בשעות החשיכה - זאת גזירה שהציבור לא יכול לעמוד בה, בעיקר כשהימים מתקצרים.
כן אפשר לחייב את כל כלי הרכב, ללא הבדל חשמלי או לא - להתקין תאורה. תשובה שקיבלתי "אין לי פנס" אינה תשובה. כמו שאיני עבאדי נהג להגיד - תעשו לעצמכם טובה ותתקינו פנס! ואז יראו אתכם ואתם תראו אחרים ולא תפתיעו או תופתעו.
ואגב, חוקי התנועה קובעים שרכב נצמד לצד הימני של הכביש ולא להפך. כמה מהנוסעים מולי החליטו משום מה לנסוע בצד שלי.

כרמלה

שלא נדע... / יואל קלס

על העצים הנופלים עלינו חדשות לבקרים כבר סופר רבות לאחרונה - ובצדק.
אבל מה עם השיחים הגדלים בצומתי המדרכות והכבישים, המסתירים את שדה הראיה בהם וגורמים לנו לתאונות עם נפגעים ולפגיעה ברכוש?
רק לאחרונה התרחשה שוב תאונה כזאת בין קלנועית לקלאבקר בחיבור המדרכה היוצאת מרחבת המועדון ומתחברת למדרכה שבין חדר האוכל לכולבו. תאונה שקרתה בעיקר בגלל שיח שהסתיר את שדה הראיה במקום.
התאונה הסתיימה באישפוז נהגת הקלנועית במיון פוריה ובנוזק גדול לקלנועית. במזל גדול זה נגמר בפציעה קלה יחסית.
בעבר - ידענו תאונות רבות בצמתים, שנגרמו בעיקר בשל שיחים שחסמו את שדה הראיה במקום תאונה. תאונות קשות עם פגיעה וחבלה קשה בגפיים ואפילו בהתקף לב. הפגיעות היו מלוות גם בסבל רב ובשיקום ארוך.
דבר ידוע הוא שקשישים וילדים לא בדיוק עירניים וזוכרים איך להתנהג בצומת ולכן אין תחליף לפתיחת שדה ראיה בכל צומת (כ-3 מ' לכל צד לפחות) על מנת שיהיה זמן תגובה לפחות לאחד הנהגים (גם של אופניים).
להזכירכם, לפני 15 שנים בערך, ארעה התנגשות בין קלנועית לקטנוע בתוך קיבוץ שער - העמקים בצומת מדרכות כתוצאה מחסימת שדה ראיה במקום. התוצאה היתה קשה מאוד, שני הנהגים נהרגו (אחד מפגיעת ראש והשני מהתקף לב). אני מאמין וחושב שאף אחד בשער הגולן לא מעוניין ורוצה שנגיע לאירוע עם תוצאות כאלו. אסור לנו לסמוך יותר על אלת המזל וחייבים לפעול ולפתוח באופן מידי את שדה הראיה בכל הצמתים או לפחות להנמיכם לגובה שלא יעלה על 50 ס"מ. בעתיד, כמדיניות - לא לשתול יותר שיחים גבוהים - אם בכלל - בצמתים.

יחד עם זאת אציין שבחלק קטן מהצמתים כבר ננקטה פעולה מתאימה אבל זה בהחלט לא מספיק. יש עדיין צמתים רבים לא מטופלים.
לסיום: אני קורא ומבקש - שלא לומר מתחנן - לאנשי הבטיחות, לרכז-המשק ולרכז-הנוי לפעול במהירות לתיקון המצב הבלתי ניסבל והמסוכן הזה.
יפה שעה אחת קודם, או כמו שנאמר: "תאונות לא קורות הן נגרמות".

עוד סיפורי עצים

תשובה של זיוה דרור לשאלות טריוויה נוסטלגית של שאול בירמן ז"ל

21.11.2019

שדרת הנרייטה סאלד - שדרת פיקוסים שניטעה לכבוד ביקורה של הנרייטה סאלד בקיבוצנו, במחווה לחברת הנוער "לשחרור". חברת הנוער שוכנה בבתיים (בעבר שיכון הסבתות וכיום מגורי חיילים וצעירים) בזמן שחברי הקיבוץ גרו עדיין בצריפים ואוהלים. השדרה ניטעה לפני הבתים בשני טורים וביניהם דשא רחב - מקום למשחקים ותחרויות ספורט.
שרידי אותה שדרה הם עץ פיקוס גדול ליד מתפרת תקווה וחנה ושני עצים מאחורי בנין הנה"ח.

ואנחנו שואלים: האם מישהו זוכר מתי נפל/נכרת הפיקוס הגדול ליד המתפרה?

רגע של שיר - מוקדש לזכרו של צביקה פיק ז"ל

כרמלה

זה שירו של שמואל הנגיד המזמין לשתות יין בחורף ליד המדורה.
מת אב ומת אלול, ומת חמם / גם נאסף תשרי ומת עמם,
באו ימי הקור, ונתירוש / אדם וקולו בכלי דמם.
לכו, ידידי, סב אלי רעים / כל איש ואיש יעש אשר זמם!
אמרו: חזה עבים בהגשימם / ושמע שמי מרום בהרעימם
וראה כפור ולשון מדורה - זה / ירד וזה יעל ויתרומם.
קומה, שטה בכוס ושוב ושטה / בכד, ובליל וגם יומם!
[הסבר : שורה 2: התירוש, מיץ הענבים, הפך ליין אדום והפסיק לתסוס.
שורה 5: הכפור יורד ולשון המדורה עולה.]

וזה שירו של נתן יונתן.

מת אב ומת אלול ומת חומם	לך, ילד, לך, אולי בסוף המערב
גם נאסף תשרי ומת עימם	בין ים ויבשה, בין אב לסתיו
רק נשארה גחלת עמומה	יאור שלך יאיר בין חטאיו.
של אהבת הקיץ הגדומה.	
אל מערת דוד השונמית	חטאי האיש והאישה והנחש
תצמיד את ירכיה הקרות	חטאת דוד באוריה, כבשת הרש
אל חום האבנים שעל קברו.	ויונתן ויערת הדבש.
וילד זר הולך ותר כמו שאול	מת אב ומת אלול, הקיץ שב
את עקבותיו של אב ושל אלול	סיפור שלך, ילדי, מתחיל עכשיו
ובעמום הוא מחפש את הצלול.	עם כל הדבש והנחש והאישה.

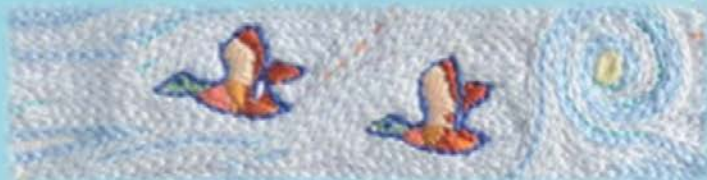

רגע של עברית

הודעה שקפצה לי בטלפון: "שמלות לנשים זולות"
ומה בקשר לנשים הגונות? עברית קשה שפה...

כרמלה

"החינוך היעיל ביותר הוא לתת לילד לשחק בדברים נפלאים." (אפלטון)

הסדנה הפתוחה - תיכון בית ירח

הסדנה הפתוחה היא מיזם חינוכי שהקמנו, מורים בבית ירח, לטובת תלמידות ותלמידים שמתקשים, מכל מיני סיבות, לצלוח את יום הלימודים, וזקוקים לפסק זמן כדי לגייס כוחות ללמידה. תלמידים אלה, הנמצאים בשולי הקהילה הלומדת, מתמודדים עם תחושות כישלון וניכור, שמשפיעות על רווחתם ועל תפקודם הלימודי.

המפגשים מתקיימים כחונכות אישית שבועית, מבוססים על יצירה, התנסות במגוון מלאכות ועשייה משותפת, ומתרחשים במרחב המזמן קשר אישי, בחירה, שיתוף ושיח שוויוני בין החונך לתלמיד. החונכים פועלים מתוך מתוך אמונה בחשיבות דיאלוג אישי, מגדל ומכיל עם בני נוער בבית ירח, חותרים לחזק את תחושת הערך העצמי של התלמידים ואת תחושת השייכות שלהם לבית הספר, ומסייעים לשילובם בכיתה.

זאת ועוד - גילינו שעיסוק במלאכות מביא להשפעה מיטיבה ומרגיעה, ומסייע לתלמידים להתפנות ללמידה, ולהימנע בהמשך היום מהתנהגויות הנתפסות כהפרעה.

השנה, לאחר שש שנות פעילות בסדנה הפתוחה, החליטה הנהלת בית ירח להרחיב את המיזם ולהכלילו במענים הרשמיים לצרכים רגשיים של תלמידי בית הספר.

מעוניינים להצטרף לקהילת החונכים?

אנו מחפשות אנשי חינוך, אוהבי אדם וילדים, שמעוניינים להתנדב בעשייה חינוכית יצירתית ומשמעותית, ומוכנים להתחייב למפגש שבועי קבוע אחד (לפחות) בשנת הלימודים תשפ"ג, עם נער/ה בסדנה הפתוחה בבית ירח. החונכות מלווה בהדרכה ובדיאלוג חינוכי עם צוות בית הספר.

צרו קשר: ענת 050-7473467

להתראות! הלה הגלעדי, ענת גולדמן ותום גל

דרך המשקפיים שלי / סדרות מומלצות

יפה עברי-קפון

הטור העשירי, חגיגי במקצת, מזמין לצפייה בסדרות "אייקוניות" בנטפליקס, אייקוניות במובן שהן נמצאות כבר די הרבה זמן על המסך אך תמיד-תמיד ראויות לצפייה, בעיקר כי אין כרגע משהו ממש ראוי אחר...

"הכתר"

סדרה של ארבע עונות המתארת את עלילות המלכה אליזבת, ועוקבת אחר חייה וחיי משפחת המלוכה הבריטית. זו סדרה מרהיבה ביופייה, משחק מצוין של כל השחקניות המשחקות אותה בשלבי חייה השונים, מאז נכנסה לתפקיד הרם כאישה צעירה. לצד הסקנדלים שליוו את בית המלוכה בעשרים האחרונים, מוצגים צדדים נוספים העושים אותה סדרה פיקנטית, עשירה, הנותנים תוקף לאמרה שכל המשפחות מאושרות באותו אופן, וכל משפחה אומללה בדרכה. בכל עונה 10 פרקים, כל פרק אורך שעה. משודרת בנטפליקס.

"10 אחוז"

סדרה צרפתית מצוינת, לטעמי, המתארת את תעשיית הבידור בכלל והקולנוע בפרט. הסדרה עוקבת אחר משרד המייצג את השחקנים בבואם להתחיל פרויקט, משמע סרט. הסדרה משעשעת, מענגת לצפייה ומשתתפים בה טובי השחקנים של צרפת, המתארחים כל פעם בסדרה כשחקנים המבקשים ייצוג. הסדרה אורכת 4 עונות, בכל עונה 6 פרקים בני חמישים דקות. משודרת בנטפליקס.

"המשחק האנגלי"

זו סדרה של עונה אחת ושישה פרקים של שעה, בנטפליקס. בסדרה מתואר איך התפתחה הליגה האנגלית בכדורגל באמצע המאה ה-18 על ידי יבוא של סקוטים ששלטו אז במשחק. רומנטי, מעניין וסוחף.

ולסיום, אי אפשר בלי "גמביט המלכה", סדרת מופת, עשירה ומעניינת, על אישה שהיא גאון שחמט ודרכה לצמרת. משחק אמין, ואגלה לכם סוד... זו הסדרה שגרמה לי להתאהב בנטפליקס.

אז לכל מי שלא הספיק ולא ראה, יש לכם הזדמנות נוספת.

צפייה מהנה.

בכוחותינו

ליבי זקון סיימה את שירותה הצבאי והשתחררה. ברכות לאזרחות! **יובל כהן עמש ועומר קידר** התגייסו והחלו את שירותם הפעיל. שיהיה מעניין ומועיל ושנראה אתכם בבית בריאים ושלמים. **עמית דגן** החל את שנת השירות בכפר הנוער "נירים" ו**קאמי אלון** החלה את שנת השירות ב"נווה הדר".

הדרכה להפעלת מכשירי הצלת חיים

ביוזמת צוות הבריאות נערכה הדרכה על מכשיר דפיברילטור מציל חיים ודרך הפעלתו בשעת

צורך דחופה. הקיבוץ רכש שלושה

מכשירי דפיברילטור חדשים, המתווספים לשלושה שמותקנים בבית הדר, בריכת השחיה מכון הפיזיותרפיה וב"גולן".

המכשירים החדשים בכלבו, משרד החינוך ובמתחם התיירות.

המטרה - מענה בשעת חירום והצלת חיים.

ערב ט"ו באב

המוזיאון לתרבות הירמוכית אירח קבלת שבת קהילתית לכבוד ט"ו באב. אהבה הייתה, כמובן, המוטיב המרכזי. נטע דר סיפרה סיפור על לבבות הנייר, חברות ודמיון, המשתתפים שרו ביחד "מי האיש החפץ חיים" ויצאו לסיוור "לראות טוב" מוצגים במוזיאון בעזרת כתב חידה. בהמשך שרו שירי שבת עם שלומית והאקורדיון, הדליקו נרות, בצעו חלה, לגמו יין ובירכו בשבת שלום איש את רעהו - סבים, הורים ונכדים.

גאווה

עדי עזרא ומיה מייזלס השתתפו באליפות אירופה בחתירה בקיאק. עדי הגיע להישג אדיר כשהעפיל למקצה הגמר ל- 200 מטר חתירה, אותו סיים במקום ה-9. מיה התחרתה במקצים ל-200 ו-500 מטר ועלתה לחצי הגמר בשניהם.

נטשה מודה לרם ועינב אבישר על השאלת מכשיר ההליכון החשמלי, המסייע לה בתהליך השיקום המתארך מהשבר הקשה ברגלה. הנה היא כבר מתרגלת. מאחלים החלמה מהירה לנטשה

בעניין נחשים

מאיר בן עמי מוסר: אם נתקלתם בנחש, ובדיוק נגמר לכם האומץ, ניתן לפנות מעתה גם ל**אדם כהן** שהסכים לקחת משימה זאת על עצמו. תודה לאדם. להזכירכם, גם **עטייה** (הפועל שעובד בחצר) עומד לרשותינו בעניין הזה.

חגיגת כוננות

כיתת הכוננות שלנו הוזעקה ביום שלישי 23.8 על ידי הרבש"צ **אלי כהן** וסגניתו הנמרצת **מיטל לוי** למפגש ההוקרה השנתי המפנק. 20 חברי כיתת הכוננות שלנו ממלאים את תפקידם בהתנדבות. בין נגיסה ללגימה הם שמעו סקירה ביטחונית קצרה של אלי ושל קובי אלברט קב"ט מועצה אזורית עמק הירדן ממחישה את החשיבות של כיתת כוננות כמענה ראשון לכל אירוע חריג. הצוות שלנו קיבל מהמועצה עזרים טקטיים, ומתנה אישית מהקיבוץ - אולר לדרמן רב-שימושי והקדשה אישית על התרומה. מאתנו לכל כיתת הכוננות האלופה

לכל התלמידים והמורים
שנת לימודים מוצלחת!